

DUMINICA A 6-A DIN POST

Intrarea Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

APOSTOL. FILIPENI 4, 4-9

Fraților, bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă! Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor. Domnul este aproape. Nu vă împovărați cu nicio grijă, ci, întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește toată mintea, să păzească inimile voastre

și cugetele voastre, întru Hristos Iisus. Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.

EVANGHELIE. IOAN 12, 1-18

Înainte de Paști cu șase zile, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședea cu El la masă. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mireasma mirului. Dar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Însă el a zis aceasta nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se pune în ea. A zis, deci, Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase

din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare, căci, din pricina lui, mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus. A doua zi, mulțimea cea mare, care se adunase la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, a luat ramuri de finic și a ieșit întru întâmpinarea Lui și striga: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel! Și Iisus, găsind un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: «Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei». Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar, când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise despre El și că acestea I le-au făcut Lui. Așadar, dădea mărturie mulțimea care era cu El când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta.

TĂLCUIRE

Acum prăznuim unul dintre cele mai mari evenimente din viața pământească a Domnului nostru Iisus Hristos: intrarea Lui sărbătorească în Ierusalim. În zilele acelea, cetatea era plină cu oameni veniți de pretutindeni la marea sărbătoare a Paștilor. Ea răsună de zvonurile privitoare la Marele Proroc și Făcător de minuni din Nazaret, Ce tocmai săvârșise cea mai mare dintre nenumăratele Sale minuni – învierea lui

Lazăr, care zăcuse patru zile în mormânt, și aștepta sosirea Lui, și se pregătea să îl întâmpine sărbătorește.

Hristos Se ferise întotdeauna de cinstiri, poruncindu-le dracilor pe care îi scotea să nu dea de știre că El este Fiul lui Dumnezeu, iar celor vindecați să nu povestească despre minunea vindecării lor. Acum însă venise vremea să descopere oamenilor vrednicia Sa de Mesia și intrarea în Ierusalim avea drept scop

Intrarea Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

tocmai lucrul acesta: să vestească tuturor că a venit Mesia.

Totuși, El n-a venit ca să Se facă împărat pământesc ori să așeze poporul israelit mai presus de toate celelalte popoare, deși tocmai aceasta era așteptarea iudeilor. Împărăția lui Hristos nu este din această lume, și slava Lui nu putea să aibă nimic în comun cu strălucirea de paradă a împăraților pământești.

El Se arată în Ierusalim cu o înfățișare sărăcăcioasă și smerită: fără cai și care mărețe, fără nici o strălucire exterioară. Dar orice slavă pământească este nimicnică și se risipește ca fumul. Este, totuși, o altă slavă, nemăsurat mai înaltă: slava vitejității smernii, a blândeții, a virtuții – fiindcă aceste mari calități duhovnicești sunt nemăsurat mai înalte decât toate atributele exterioare ale puterii și stăpânirii.

Împărăția lui Hristos nu este din această lume și slava Lui trebuia să fie de alt fel – mai presus de lume, dumnezeiască. Și El a dobândit această slavă prin smerita Sa intrare în Ierusalim. Ședea pe asin ținându-și capul nu ridicat cu semeție, ci adânc plecat, și

înrouând sfinții Săi obraji cu râuri de lacrimi. El S-a descoperit poporului israelit ca Mesia smerit și pătimitor, liniștit și blând, Care trestia frântă nu o va zdrobi și feștila ce fumează nu o va stinge (Is. 42, 3).

Pentru ce plângea? Aflăm din propriile Lui cuvinte: Ierusalime, Ierusalime! Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi (Lc. 19, 41-42).

O, dacă ai fi priceput că Eu sunt Mesia, Care a venit să te mântuiască, că Eu sunt împăratul tău – nu pământesc, ci ceresc! Domnul știa ce va trebui să îndure poporul, care avea să se lepede de El. Știa că vor veni oștile romane și vor împresura Ierusalimul, că îl vor supune grozăviilor de nedescris ale asediului, că cetatea va fi nimicită, încât nu va mai rămâne din el piatră peste piatră, și că templul va suferi aceeași soartă. O, dacă Ierusalimul ar fi știut că slujește mântuirii lui! Se întâmplă ca omul să meargă pe o cale greșită, iar milostivirea lui Dumnezeu să îl oprească printr-un cutremur adus de nenorocire sau boală, prin care îi spune: Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta cele ce

sunt spre pacea ta! Cu fiecare dintre noi se întâmplă că Domnul stă la ușa inimii noastre și bate încetitor, așteptând să I se deschidă și să I se dea drumul înăuntru, bate ca un sărac la ușa noastră.

Așadar, poporul sălta ținând în mâini ramuri de finic, strigând:

Osana întru cei de sus! Bine este cuvântat Cel Ce vine întru numele Domnului!, așternându-și hainele sub copitele asinului. Copii strigau, înălțând laudă lui Dumnezeu. Este limpede că fiecare, văzând cele ce se petreceau, trebuia să-și amintească de spusele prorocului Zaharia:

Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată, împăratul tău vine la tine drept și biruitor, smerit și călare pe asin, pe fiul celei de sub jug (Zah. 9, 9).

Și totuși, cărturarii, fariseii și arhierii, care știau această prorocie, sufereau și cărteau, iar în cele din urmă, nemaiputând răbda, I-au zis Domnului: „Cearță-i, Tu nu auzi ce zic?” Iisus le-a răspuns: Au nicio dată n-ați citit că „din gura pruncilor și a celor ce sug ți-ai pregătit laudă”? Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga (Mt. 21, 16; Lc. 19, 39-40).

De ce-L urau pe Domnul Iisus? De ce L-au răstignit? Am spus deja: fiindcă îl socoteau călcător al legii lui Moise, sau, mai bine zis, al literei legii. Legea lui Moise era pentru ei adevărul indiscutabil, absolut și sfânt, însă pur exterior, fiindcă erau străini de duhul

ei, închinându-se literei, și oricine încălca litera era în ochii lor cel mai mare nelegiuit.

Ei erau nemulțumiți de faptul că Domnul Iisus Hristos vindeca bolnavi în zi de sâmbătă. Ce perversitate a inimii omenești! În loc să-L proslăvească plini de cutremur pe Dumnezeu, Care face asemenea minuni, ei se umpleau de răutate cruntă! Ei nu înțelegeau că Domnul n-a venit ca să o strice, ci ca s-o împlinească, adică să o desăvârșească, nu înțelegeau că El este Domnul sâmbetei. Ei nu înțelegeau că învățătura Lui nu numai că nu calcă legea lui Moise, ci o înalță nemăsurat. Nu i-a mișcat nici minunea cu totul neobișnuită a învierii lui Lazăr cel mort de patru zile. Despre ei a prezis marele proroc Isaia:

S-a îngroșat inima poporului acestuia, și cu urechile sale greu au auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă, și să se întoarcă, și să-i vindec pe ei (Is. 6, 10).

Asupra lor s-au împlinit cuvintele apostolului Pavel: litera ucide, iar duhul face viu (2 Cor. 3, 6). Vrăjmașii lui Hristos au pierit, fiindcă au fost slujitori ai literei care ucide, în timp ce pe noi ne-a învrednicit să fim slujitori ai Legământului celui Nou, nu ai literei, ci ai Duhului. Deci, să luăm aminte cu sârguință la acest lucru. Amin.”

Sf. Luca al Crimeei

La portile Postului Mare – Predici la Triod,
Editura Biserica Ortodoxă, București, 2004

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Cine n-a fost să îl întâmpine pe Domnul atunci când a intrat în Ierusalim ca un împărat și cine n-a strigat atunci: „Osana, Fiul lui David”?! Dar n-au trecut decât patru zile și același popor, cu aceeași limbă, striga: „Răstignește-L, răstignește-L”! Uimitoare prefacere! Dar ce să ne minunăm? Nu facem și noi același lucru atunci când după primirea Sfintelor Taine – Trupul și Sângele Domnului -, îndată ce ieșim din biserică uităm tot, și evlavie noastră, și milostivirea lui Dumnezeu față de noi, și ne lăsăm, ca și mai înainte, în voia faptelor iubirii de sine: la început „neînsemnate”,

apoi mai mari, și poate că, mai înainte chiar de a trece patru zile, măcar că nu vom striga altuia: „Răstignește-L!”, îl vom răstigni pe Domnul în noi înșine. Și toate acestea Domnul le vede și le răbdă!

Slavă îndelungii Tale răbdări, Doamne!

Sfântul Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an, traducere din limba rusă și note de Adrian și Xenia Tănăsescu-Vlas,
Editura Sofia, București, 2011

DICȚIONAR LITURGIC

Sfânta și Marea Luni începe, după cum aflăm din Triod, duminică seara cu slujba Vecerniei, urmată de Pavecerniță, după care se săvârșește rânduiala specifică Săptămânii Patimilor și anume, Denia, adică Utrenia din Sfânta și Marea Luni, care spre deosebire de celelalte din cursul anului se săvârșește seara și poartă numele de Denie. În cadrul ei se citește pericopa evanghelică de la Sfântul Evanghelist Matei capitolul XXI, versetele 18-44 care este o continuare a Evangheliei ce s-a citit la Utrenia din Duminica Floriilor (Matei XXI, 1-11; 15-17).

Începând cu Denia de duminică seara, după cei șase Psalmi ai Utreniei, se cântă până în Sfânta și Marea Joi troparul:

Iată Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este

iarăși cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi, dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te încui; ci te deșteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

O altă cântare deosebit de frumoasă care ne cheamă la priveghere în primele trei zile ale Săptămânii Sfințelor Patimi, până în Joia cea Mare, este Lumina sau Svetilna Deniilor:

Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminea-ză-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

„Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi, ca pruncii, semnele biruinței purtând, Ție Biruitorului morții strigăm: Osana Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat, Cel ce vine întru numele Domnului.” (Troparul Floriilor)

“Pe scaun în cer și pe mânz pe pământ fiind purtat, Hristoase Dumnezeule, lauda de la îngeri ai primit și

cântare de la tinerii cei ce strigau: Binecuvântat ești Cel ce vii să chemi pe Adam ” (Condacul praznicului)

“Și în Sfânta Cetate ai intrat cu ucenicii Tâi, șezând pe mânzul asinei, ca și cum Te-ai fi purtat pe heruvimi, plinind propovăduirea proorocilor.” (Stihira, glas 4, de la Laude din ziua praznicului)

GÂNDUL ZILEI

*Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului,
Împăratul lui Israel!”*

(IOAN 12, 13)